

[Jørgen Jørgensen.]

fordi vi mener, at en kunstigt høj Pris paa Korn udefra vil være forsvarelig at gennemføre under almindelige Forhold. Vi gaar med til den, fordi vi erkender, at den Svine-regulering, der er gennemført, ikke giver alle Landmænd en forholdsmæssig Part i den Produktion, som i Dag er særlig vellønnende, og vi mener ikke, det kan forlanges, at Landmænd skal afgive den Part af deres Kornproduktion, der ikke kan omsættes til Svin, fordi de ikke faar en forholdsmæssig Part af Flæskeproduktionen, til uforholdsmæssigt lave Priser, hvad der vilde blive Følgen for alle de daarligt stillede Landmænd, der maatte sælge nu, hvis ikke regulerende Foranstaltninger blev truffet. For Forudsætningen for denne Ordning var, at de Penge, der indkom ved Afgiften, blev fordelt, saa at de kom alle Landmænd, der skulde købe, til gode, og der derigennem blev skabt Mulighed for, at de billige Priser kunde komme alle Landmænd til gode, ikke alene de Landmænd, der havde Raad til at beholde deres Korn, til bedre Priser i Løbet af Aaret kunde opnaas, og de Landmænd, der kunde købe det billige Korn i dette Efteraar og sælge deres eget til en højere Pris til Sommer.

Naar man derefter i Landbokommissionen har drøftet Ordninger paa andre Omraader af Landbrugets Produktion og navnlig har drøftet en Ordning med Hensyn til vor Smørproduktion, saa har det været ud fra det Synspunkt, at Kvægbruget er den dyreste Produktionsfaktor indenfor vort Landbrug, og at det, hvis vor Smørpris i lang Tid skulde ligge nede paa et Niveau som det, vi har set i det sidste Aars Tid, vilde være tvivlsomt, om Kvægbestanden blev opretholdt i et Omfang, som vilde være ønskeligt og forsvareligt under den Forudsætning, at der inden lang Tid vilde komme Tider, hvor Smørproduktionen igen blev lønnende.

Jeg er personlig af den Opfattelse, at det vilde være klogt, om det danske Landbrug selv kunde stimulere Smørproduktionen, ved at der blev ydet den Støtte fra andre Produktionsgrene, der i Øjeblikket er særdeles vellønnende. Jeg tror, der kommer et Tidspunkt, hvor man indenfor dansk Landbrug vilde staa daarligt i det, hvis disse Aars lave Priser paa Smør havde bevirket, at Kvægbesætningerne var gaaet ned. Det koster Aar at oparbejde en god Kvægbesætning, det har kostet uhyre meget Arbejde for det danske Landbrug at naa til det Resultat, der i Dag er naaet derigennem, at vore Køer kan udnytte de

Produkter, vi avler paa vore Marker, til den Fuldkommenhed, som Tilfældet er, og det vilde være til stor økonomisk Skade for det samlede danske Landbrug, hvis disse Kvægbesætninger forringedes i særlig Grad under de lave Konjunkturer, vi har kendt.

Men naar Spørgsmaalet da meldte sig, paa hvilken Maade det var muligt at yde Støtte til Smørproduktionen, da viste dette sig at være meget vanskeligt at løse. En Forhøjelse af Prisen paa Hjemmemarkedet, der kun omfatter en forholdsvis ringe Del af Produktionen, skulde naturligvis for at betyde noget for den samlede Produktion være meget høj. Dette maatte igen medføre, at der blev en vis Mulighed for, at Hjemmebruget af Smør vilde gaa ned, og da alle Parter vilde være interesserede i, at Hjemmebruget ikke gik ned, men tværtimod kunde ønske, at det stadig væk var stigende, som det har været det i det sidste Aar, for at ikke det snart eneste Marked, vi har for Smør, skulde blive overfyldt, saa meldte der sig Problemet om Margarine. Ligesom man har ment at ville holde Brødkornet udenfor Kornordningen, hvad der ogsaa fra vor Side naturligvis var en Forudsætning — vi mente ikke, det var rimeligt, at den Prisforhøjelse, der skulde gennemføres paa kunstig Vis, skulde betales af Forbrugerne her i Landet i Flæng. — saaledes meldte det samme Spørgsmaal sig, da Problemet om Margarineprisen blev rejst.

Nu er der i Dag fra flere Sider, af det ærede Medlem Hr. Brorsen og af andre, sagt: Forbrugerne her i Landet kan ikke indvende noget imod at betale en Pris for Landbrugets Produkter, som svarer til Landbrugets Produktionspris. Jeg vil advare de Herrer mod denne Tanke, for hvis den skal føres igennem, maa Konsekvensen af den blive, at Forbrugerne ogsaa til enhver Tid skal være sikret, at de faar de Varer, Landbruget fremstiller, til Produktionspris, og da melder det Spørgsmaal sig paa visse Omraader, om der, naar Prisen ligger betydeligt derover, saa ikke skulde ydes Erstatning til Forbrugerne. Man kan ikke paa den ene Side sige: Jeg vil til enhver Tid være garanteret Produktionsprisen — og saa paa den anden Side sige: Naar Prisen gaar derover, ogsaa fremkaldt ved kunstige Foranstaltninger, er det rimeligt, at Forbrugerne betaler den fulde Pris.

Naar man dog er saa stærk i sine Krav overfor Forbrugerne og siger: Forbrugerne er ikke ringere stillede, end de var i 1929, og det, vi ønsker, er kun at føre Landbrugets Priser tilbage, indtil de nogenlunde svarer til Prisforholdet i 1929 — siger jeg: Man kan